

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a JUDr. Jakuba Kroupy ve věci

navrhovatele: **P. M.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen advokátkou JUDr. Miloslavou Coufalovou,
sídlem Neštěmická 779/4, 400 07 Ústí nad Labem,

proti
odpůrci: **Město Ústěk**,
sídlem Mírové nám. 83, 411 45 Ústěk,

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Změny č. 1 územního plánu města Ústěk ze dne 18. 9. 2019, vydaného usnesením Zastupitelstva města Ústěk č. 189/6/39/3/2019

takto:

I. Návrh se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se podaným návrhem domáhal přezkumu a zrušení části opatření obecné povahy – Změna č. 1 územního plánu města Ústěk ze dne 18. 9. 2019 – vydaného Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

usnesením zastupitelstva odpůrce pod č. 189/6/39/3/2019 (dále jen „změna č. 1“) podle § 6 odst. 5 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“). Konkrétně navrhovatel požadoval vydat rozsudek, kterým se zrušuje:

- a) v textové části změny č. 1 výrok „A“, Vymezení zastavěného území;
- b) v textové části změny č. 1 výrok „C.2“, Vymezení zastavitelných ploch;
- c) v textové části změny č. 1 výrok „F“ Podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, a to v části F.2.9 Plochy zemědělské a F.2.10. Plochy přírodní.

Návrh

2. Navrhovatel uvedl, že má záměr provozovat na svých pozemcích malou ekologickou farmu a chce proto obnovit a vystavět na původních stavebních parcelách několik staveb pro tuto farmu. Zdůraznil, že vzhledem k lokalitě připravoval celý záměr s důrazem na ochranu životního prostředí. Navrhovatel namítal zařazení svých pozemků do nesprávné zóny Chráněné krajinné oblasti České středohoří (dále jen „CHKO“). Odpůrce místo toho, aby rozhodl o této námitce, vyslovil pouze nejasný záměr, že zonace CHKO bude celkově překontrolována v celém rozsahu města Ústěk a rozdíly budou opraveny. Odpůrce tak vlastně o námitce navrhovatele nerozhodl. Navrhovatel stále nemá jistotu, v jaké zóně se jeho pozemky nachází. Neexistuje a nebylo určeno žádné časové omezení, do kdy se tyto věci mají narovnat a opravit.
3. Navrhovatel se dále v řízení o přijetí změny č. 1 domáhal toho, aby územně plánovací dokumentace zahrнула i jeho pozemky do zastavitelné plochy a nebyla zcela vyloučena možnost výstavby na jeho stavebních parcelách. Odpůrce sice rozhodl, že pozemky navrhovatele budou patřit do zastavěného území, ale zároveň nebudou patřit do zastavitelné plochy a z hlediska funkčního využití budou zastavěné stavební pozemky patřit do ploch přírodních jako louky, pastviny a zeleň. Odpůrce tak fakticky vyloučil možnost, aby navrhovatel využíval své stavební pozemky v souladu s jejich faktickým účelem, evidencí v katastru nemovitostí i v souladu s účelem, pro který je navrhovatel nabyt do vlastnictví. V katastru nemovitostí jsou pozemky evidovány jako stavební parcely – zastavěná plocha a nádvoří, jedná se tedy o zastavěné stavební pozemky. Podle § 58 odst. 2 stavebního zákona měly být do zastavěného území zahrnuty i komunikace nebo jejich části sloužící k vjezdu na tyto pozemky. Nelze souhlasit s tím, že byly ze zastavěného území vyloučeny přístupové komunikace na jeho pozemcích.
4. I když je na zastavěných stavebních pozemcích zbořeniště, musí být tyto pozemky zahrnuty také do zastavitelné plochy a není správné, pokud je zastavěné území limitováno pouze na louky a pastviny. Takové rozhodnutí je srovnatelné se stavební uzavěrou a je nepřiměřeným zásahem do vlastnických práv. Odůvodnění opatření, kterým se vyprazdňuje vlastnické právo žalobce k jeho stavebním parcelám v zastavěném území vyloučením ze zastavitelné plochy, by mělo být zdůvodněno mnohem lépe a vycházet z transparentního veřejného zájmu. To se v daném případě nestalo, přičemž napadená změna č. 1 porušila i zásadu proporcionality. Na podporu své argumentace odkázal navrhovatel na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ao 3/2009 a sp. zn. 2 Ao 4/2008.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Pokud odpůrce argumentoval tím, že Správa CHKO posoudila záměr navrhovatele jako nový sídelní útvar podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“), jedná se o stanovisko svévolně zasahující do práv vlastníka, neboť neurčitý právní pojem sídelní útvar není správně aplikován. K tomu odkázal navrhovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 48/2006. Navrhovatel nehodlá vybudovat nové sídlo, ale chce vybudovat sídlo na původních stavebních parcelách. Není správné, že jsou vyloučeny jakékoliv budoucí záměry navrhovatele jako vlastníka stavebních pozemků, neboť i sám zákon o ochraně přírody v ustanovení § 43 odst. 1 a 3 připouští výjimky z regulace tohoto zákona. Územní plán není nástrojem, který by měl nahrazovat individuální posouzení případných záměrů v lokalitě příslušnými orgány ochrany přírody a krajiny.
6. Dále navrhovatel viděl jako problematické i řízení o přijetí změny č. 1. Dne 30. 9. 2015 byla zveřejněna nová verze změny č. 1, ale ze zveřejnění návrhu není zřejmé, od kdy do kdy byla tato nová verze pro opakované řízení o změně č. 1 zveřejněna podle § 172 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dne 6. 10. 2017 byl zveřejněn nový návrh změny č. 1, aniž bylo postaveno najisto, koho se návrh týká ani v čem se liší od původního návrhu. Návrh změny územního plánu by podle navrhovatele měl vždy obsahovat také srozumitelnou specifikaci podstatných změn s uvedením osob, kterých se tato změna týká. Na webových stránkách odpůrce byla zveřejněna změna č. 2, ale nebyla a není zveřejněna vyhláška o projednání a vydání změny č. 1. Na webových stránkách se místo toho objevil pouze komplet změny č. 1 a změny č. 2, což považoval navrhovatel za nesprávné, neboť změna č. 1 měla být uveřejněna samostatně. Změna č. 1 byla vydána dne 18. 9. 2019, avšak zveřejněna na webových stránkách byla až dne 19. 12. 2019, tedy až po 3 měsících, což považoval navrhovatel rovněž za nesprávné, neboť tím byla občanům krácena lhůta k podání návrhu na zrušení změny č. 1.
7. V opravě návrhu k výzvě soudu ze dne 12. 2. 2020 navrhovatel uvedl, že z textové části výroku A změny č. 1 vyplývá, že zastavěné území bylo aktualizováno naposledy dne 31. 8. 2013 a má tedy za to, že vznikl rozpor mezi grafickou a textovou částí změny č. 1, který se dotýká žalobce a měl by být zrušen.
8. Navrhovateli nebylo v jeho námitce vyhověno, a tak je výrok změny č. 1 v části C.2. nevyvážený a v rozporu s principem proporcionality, neboť nutí navrhovatele, aby ponechal do budoucna svůj majetek (stavební parcely) ladem jako louky nebo krajinnou zeleň. Tento výrok není v souladu ani s vyšší územně plánovací dokumentací kraje, ze které rozhodně nevyplývá, že by přijatá opatření obecné povahy měla zbavovat vlastníky možnosti hospodařit na svém majetku.
9. Textová část změny č. 1 v bodě F.2.9. podmíněně připouští na zemědělských plochách zřizování golfového hřiště a doprovodných staveb k němu, ale nepřipouští na zemědělských plochách ani podmíněně zřizování malých ekologických farem s doprovodnými stavbami. Navrhovatel je přitom přesvědčen, že k zemědělským plochám patří ekologická farma lépe než golf. Na zemědělských plochách jsou ještě připuštěny včelíny a vše ostatní je nepřípustné. I v tom viděl navrhovatel porušení proporcionality. Odpůrce odmítl i námitku navrhovatele, aby změna č. 1 v budoucnu připustila funkční využití luk pro zemědělskou činnost. Navrhovatel hodlal z nestavebních pozemků část Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

využít k pěstování zeleniny, brambor a jako ovocný sad. Ani to mu nebylo změnou č. 1 umožněno, neboť bod F.2.9. vylučuje jakoukoliv zemědělskou činnost na zemědělských plochách. K bodu F.2.10. textové části navrhovatel uvedl, že obsahuje podmínky pro funkční využití přírodních ploch a nebylo přitom zohledněno, že tyto plochy se mohou dotýkat třeba i stavebních parcel jako je tomu v případě navrhovatele, a nastavené podmínky eliminují možnost využití stavebního pozemku navrhovatele.

Vyjádření odpůrce k návrhu

10. Odpůrce ve svém vyjádření uvedl, že i nadále trvá na svých rozhodnutích a odkázal na odůvodnění změny č. 1. Navrhovatelův požadavek na zařazení jeho pozemků do správné zóny CHKO byl respektován a projektant prověřil v rámci úpravy návrhu změny územního plánu nesoulad jednotlivých hranic CHKO a bylo provedeno zpřesnění a náprava průběhu hranic jednotlivých zón ochrany. Takto upravený návrh změny územního plánu byl projednán na veřejném projednání v říjnu 2017.
11. Předmětné stavební parcely navrhovatele nejsou a nebyly pro svůj původní účel již dlouhodobě využívány, čemuž nasvědčuje i faktický stav území, neboť z původní osady jsou v dané lokalitě patrná toliko torza některých původních objektů, většina z nich je již zcela zaniklá. U všech předmětných stavebních parcel je evidován v katastru nemovitostí jako způsob využití zbořeniště. Faktický stav pozemků definici zastavěných stavebních pozemků tedy nikterak nenaplnuje. Již při pořizování územního plánu (před jeho změnami) byl návrh na znovuoobnovení osady Starosti jako konkrétní podnět zapracován do zadání územního plánu k prověření. Následně bylo zjištěno, že tento záměr není v souladu s požadavky na rozvoj území, a proto nebyl tento záměr zařazen mezi navrhované rozvojové plochy. Správa CHKO posoudila tento záměr a vyhodnotila ho jako vznik nového sídelního útvaru, ke kterému by podle ustanovení § 26 zákona o ochraně přírody bylo nutno udělit výjimku, neboť podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody je na celém území chráněných krajinných oblastí zakázáno stavět sídelní útvary.
12. Stavební parcely navrhovatele nejsou zastavěným stavebním pozemkem podle § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, neboť netvoří souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami pro absenci těchto budov. Území tvořené pozemky navrhovatele neobsahuje pozemky, jejichž způsob využití by byl v katastru nemovitostí evidován jako komunikace. V územním plánu jsou i po jeho změnách v předmětném území vyznačeny stabilizované plochy dopravní infrastruktury – pěší a cyklistické dopravy.
13. Dále poznamenal, že navrhovatel požádal o revitalizaci zaniklé osady Starosti již v roce 2008, avšak zastupitelstvo města Ústěk neschválilo žádost navrhovatele o pořízení změny územního plánu týkající se vybudování vzorové ekologické osady na předmětných stavebních parcelách. Z tohoto důvodu nebyl požadavek ani součástí pořízení změny č. 1. Uvedená osada Starosti je v oficiálním seznamu z roku 1952 vedena jako zaniklá a v době zřízení CHKO již neexistovala. Stavby na předmětných pozemcích je nutno v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2088/2001 považovat za zaniklé, neboť již není patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. Pozemky předmětných stavebních parcel tak byly zahrnuty do zastavěného území podle § 58 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, avšak tyto byly i nadále funkčně zařazeny do ploch zemědělských –

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

louky a pastviny a ploch přírodních – ostatní krajinná zeleň, a sice za účelem zajištění podmínek pro ochranu přírody a krajiny.

14. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách považoval odpůrce za transparentní a dostatečné, přičemž nelze vycházet žadatelům o změnu územně plánovací dokumentace vstříc, pokud by to bylo v rozporu s ochranou veřejných zájmů. Dále odpůrce popsal proces přijímání změny č. 1 s tím, že v něm nedošlo k pochybením a i tento návrhový bod je nedůvodný.
15. K opravě návrhu odpůrce uvedl, že chybu ve výroku A textové části změny č. 1 vnímá jako pochybení zpracovatele a pořizovatele, avšak není natolik závažné, aby tato skutečnost byla důvodem zrušení změny č. 1. Do části C.2 nejsou pozemky ve vlastnictví navrhovatele zahrnuty, neboť pozemky navrhovatele nebyly součástí řešené změny územně plánovací dokumentace. K přípustnému využití ploch zemědělských – luk a pastvin i pro golfové hřiště a k využití ploch přírodních – ostatní krajinná zeleň uvedl, že tato úprava se nezměnila a byla zahrnuta již v územním plánu.

Posouzení věci soudem

16. O návrhu soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť odpůrce s tímto postupem výslovně souhlasil a navrhovatel se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
17. Soud nejprve posuzoval aktivní legitimaci navrhovatele a dospěl k závěru, že o ní není pochyb, a to vzhledem k tomu, že navrhovatel vlastní pozemky v katastrálním území „X“, v lokalitě bývalé osady Starosti, a konkrétně pozemky stavební parcely č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“, které byly dotčeny změnou č. 1, neboť byly nově označeny jako zastavěné území. Dále došlo změnou č. 1 i ke změně zón CHKO oproti územnímu plánu z roku 2010; tato změna se dotýká i pozemků navrhovatele.
18. Přezkum opatření obecné povahy vychází z ustanovení § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 s. ř. s.
19. Soud může shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (§ 101d odst. 2 s. ř. s.), avšak pouze v případě, je-li to navrhovatelem ve lhůtě stanovené pro podání návrhu (§ 101b odst. 1 s. ř. s.) namítáno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. musí návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.
21. Soud konstatuje, že návrh obsahoval jak skutkové, tak i právní důvody, na základě kterých měl navrhovatel za to, že část změny č. 1 je nezákonná. V doplnění návrhu k výzvě soudu měl pak navrhovatel specifikovat pouze navrhované znění výroku rozsudku, což sice učinil, ale nadto rozšířil svůj návrh o další návrhový bod spočívající v tom, že mu byla znemožněna zemědělská činnost na nestavebních pozemcích, a to stanovením podmínek funkčního využití zemědělských ploch v části F.2.9. změny č. 1. S odkazem na ustanovení § 101b odst. 2 s. ř. s. soudu nezbyvá než konstatovat, že se tímto návrhovým bodem nemůže zabývat, neboť se jedná o nepřípustné rozšíření návrhových bodů poté, co byl návrh podán.
22. Soud z předloženého spisového materiálu k námitkám navrhovatele prověřil, zda byla změna č. 1 řádně publikována a dospěl k závěru, že tomu tak bylo.
23. Navrhovatel namítal nedodržení ustanovení § 172 odst. 1 správního řádu, který stanoví, že návrh opatření obecné povahy s odůvodněním správní orgán po projednání s dotčenými orgány uvedenými v § 136 doručí veřejnou vyhláškou podle § 25, kterou vyvěsí na své úřední desce a na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se má opatření obecné povahy týkat, a vyzve dotčené osoby, aby k návrhu opatření podávaly připomínky nebo námítky. V případě potřeby se návrh zveřejní i jiným způsobem, v místě obvyklém. Návrh opatření obecné povahy musí být zveřejněn nejméně po dobu 15 dnů.
24. Dne 30. 9. 2015 proběhlo opakované společné jednání s dotčenými orgány, krajským úřadem a dotčenými obcemi podle § 50 odst. 2 stavebního zákona, ke kterému byly tyto subjekty řádně předvolány, jak vyplývá z doručenek založených ve spisu u oznámení o konání opakovaného společného jednání o návrhu změny č. 1. Dále byly dotčené subjekty vyzvány k uplatnění stanovisek nejpozději do 30. 10. 2015. Veřejnou vyhláškou ze dne 8. 9. 2015 bylo podle § 50 odst. 3 stavebního zákona oznámeno zahájení opakovaného řízení o návrhu změny č. 1 s tím, že návrh je k nahlédnutí od 30. 9. 2015 do 30. 10. 2015 na internetových stránkách nebo na Městském úřadu Ústěk či na Městském úřadu Litoměřice.
25. Ve spise je rovněž založena veřejná vyhláška ze dne 19. 9. 2017 o oznámení konání veřejného projednání o upraveném a posouzeném návrhu změny č. 1 dne 24. 10. 2017, která byla vyvěšena na úřední desce od 20. 9. 2017 do 7. 10. 2017. Ke zveřejnění dálkovým přístupem došlo dne 6. 10. 2017. Navrhovatel ve lhůtě po veřejném projednání řádně uplatnil své námítky.
26. Podle § 55c stavebního zákona změnu územního plánu a úplné znění územního plánu po této změně obec doručí veřejnou vyhláškou; dnem doručení změny územního plánu a úplného znění nabývá změna účinnosti. Změna č. 1 a úplné znění územního plánu (včetně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

změny č. 2) byly zveřejněny dne 19. 12. 2019. V daném případě došlo k nabytí účinnosti změny č. 1 dne 4. 1. 2020. Soud konstatuje, že shora uvedený postup odpůrce odpovídá požadavkům správního řádu a stavebního zákona, které nevylučují uveřejnění dvou změn územního plánu současně jednou veřejnou vyhláškou. Podle § 101b odst. 1 věta 1 s. ř. s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části lze podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Navrhovateli nebyla nijak zkrácena ani lhůta k podání návrhu, která počala běžet až dne 5. 1. 2020.

27. Navrhovatel zastával názor, že pokud se návrh změny územního plánu mění v průběhu řízení, měl by nový návrh obsahovat specifikaci změn s uvedením osob, kterých se změny týkají. K tomu soud uvádí, že pořizování územního plánu je dynamický proces, v němž se požadavky na územní regulaci obce mohou měnit, a jedná se dokonce o jev obvyklý. Stavební zákon ani správní řád však neobsahuje uvedenou povinnost vyznačovat změny v novém návrhu či povinnost upozorňovat osoby, kterých se změny týkají. Nelze tedy vytýkat odpůrci, pokud takto nepostupoval.
28. Soud dále konstatuje, že je ve svém rozhodování podle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán i rozsahem návrhu, což mimo jiné znamená, že zkoumá pouze to, zda návrhová tvrzení odůvodňují zrušení napadené části opatření obecné povahy. Soud nemůže zrušit jinou část opatření obecné povahy než je napadána. Pokud tedy navrhovatel navrhoval zrušení pouze některých částí textové části změny č. 1, soud nemůže překročit rozsah návrhu a zrušit i jiné textové či grafické části změny č. 1.
29. Navrhovatel navrhl zrušit výrok A změny č. 1 z důvodu rozporu mezi grafickou a textovou částí změny č. 1. Výrok A změny č. 1 obsahuje toliko jednu větu, která zní: „Zastavěné území bylo aktualizováno k 31. 8. 2013.“
30. Návrh na zrušení opatření obecné povahy není koncipován jako *actio popularis* (veřejná žaloba na ochranu obecných zájmů), a tak je soud povinen hodnotit, jak zasáhla regulace změny č. 1 přímo navrhovatele v jeho hmotných (vlastnických) právech (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185, www.nssoud.cz). Změna č. 1 je novelizací dosavadního územního plánu, což znamená, že v částech, kde není znění územního plánu nahrazeno zněním změny č. 1, zůstávají tyto nedotčené části nadále platné a účinné. Soud může zrušit jen úpravu obsaženou ve změně č. 1, nikoliv v územním plánu. Z územního plánu vyplývá, že výrok A. je podstatně rozsáhlejší, neboť specifikuje katastrální území, která jsou regulována územním plánem, a mimo jiné je v tomto výroku uvedeno, že zastavěné území je vymezeno k 1. 1. 2009 a je zakresleno ve výkresu základního členění územního plánu, tedy v jeho grafické části. Změnou č. 1 tak došlo v textové části pouze k deklaraci aktualizace zastavěného území k 31. 8. 2013 (dříve k 1. 1. 2009), které se promítlo do grafické části změny č. 1. Grafická část změny č. 1 však napadena nebyla. Navrhovatel tedy v návrhových tvrzeních neuvádí, že požaduje zrušení některé části zastavěného území vymezeného v grafické části.
31. Lze uzavřít, že výrok A územního plánu ve znění změny č. 1 není nepřezkoumatelný, neboť jako celek je srozumitelný a samotný výrok A změny č. 1, tedy, že došlo k aktualizaci zastavěného území, nijak nezasahuje do hmotných práv navrhovatele. Přitom Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nehraje roli to, že deklarované datum aktualizace k 31. 8. 2013 je zjevně nesprávné, a to vzhledem k dalším změnám v průběhu přijímání změny č. 1 provedeném po tomto datu. Nicméně na srozumitelnost a přezkoumatelnost uvedeného výroku A nemá tato skutečnost vliv. Návrh je v tomto návrhovém bodu nedůvodný.

32. Dále navrhovatel žádal zrušení celého výroku C.2. textové části změny č. 1, který obsahuje vymezení (nových) zastavitelných ploch v územním plánu, přičemž navrhovatel viděl nezákonnost této části změny č. 1 v nezahrnutí jeho pozemků mezi zastavitelné plochy.
33. Soud v obecné rovině konstatuje, že podstatným účelem územního plánování je koordinace veřejných i soukromých záměrů změn v území, výstavby a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území (§ 18 odst. 3 stavebního zákona). Při koordinaci zájmů v území dochází z povahy věci ke střetům mezi zájmy soukromých subjektů i ke střetům s veřejnými záměry v území. Výsledkem těchto střetů nutně musí být stav, kdy přijatý územní plán bezesbýtku neuspokojí představy každého. Jde však vždy o míru přiměřenosti takového omezení vzhledem ke konkrétním podmínkám v území. Právě proto, aby mohla být zachována tato přiměřenost zásahů do jednotlivých zájmů, je upraven proces přijímání územního plánu tak, aby dotčené osoby mohly v průběhu jeho přijímání uplatnit svá stanoviska (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2010, č. j. 8 Ao 3/2010-194, www.nssoud.cz). V procesu územního plánování tak dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103). Úlohou soudu je bránit jednotlivce před excesy v územním plánování, nikoliv územní plány dotvářet. Nejvyšší správní soud poukázal ve své předchozí judikatuře i na to, že se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace soud má řídit zásadou zdrženlivosti. Ke zrušení územního plánu či jeho změny proto soud přistoupí pouze tehdy, byl-li zákon porušen v nezanedbatelné míře, tj. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a vydaného opatření obecné povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73).
34. Soud dále upozorňuje, že stanovit funkční využití území a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování je činností, do které správní soudy mohou zasahovat pouze minimálně. Soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Hledat a nalézat rovnováhu mezi ochranou životního prostředí a jinými společenskými zájmy při funkčním využití a zachování území je po vyslechnutí dotčené veřejnosti úkolem orgánů činných na úseku územního plánování a územního řízení. Do takto získané rovnováhy, tedy rozumného řešení získaného zákonným postupem, nepřísluší soudu věcně zasahovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

35. Soud konstatuje, že v územním plánu ani ve změně č. 1 nejsou zahrnuty pozemky navrhovatele na území bývalé osady Starosti mezi zastavitelné plochy. Je tedy zřejmé, že změna č. 1 nijak nezměnila poměry v území tak, aby výrokem C.2. zasáhla vlastnická práva navrhovatele. Soud nemůže pozitivně určovat obsah územního plánu a jeho změny podle představ navrhovatele, ale toliko přezkoumává, zda změna č. 1 nezasáhla do práva navrhovatele nad zákonnou mez. To se v daném případě stát nemohlo, neboť změna č. 1 neobsahovala změnu využití pozemků navrhovatele co do jejich zastavitelnosti. Novou úpravou zavedenou změnou č. 1 bylo nové vymezení předmětných pozemků jako zastavěných, to však navrhovatel nenapadá. Ba naopak jeho představou je rozšíření změn, které by dle jeho vize měla změna č. 1 obsahovat a neobsahuje. Uvedený výrok C.2. se tedy nijak nepromítl v právní sféře navrhovatele, neboť nově neomezil či neupravil dosavadní využití jeho pozemků, a proto je i v této části návrh nedůvodný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17, a ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 Aos 4/2012-31; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 3 Ao 3/2010-48; rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2018, č. j. 40 A 2/2018-77; ze dne 9. 1. 2017, č. j. 40 A 5/2016-96, www.nssoud.cz).
36. Navrhovatel napadl i stanovení podmínek využití ploch zemědělských v části F.2.9. a ploch přírodních v části F.2.10. Soud konstatuje, že regulace luk a pastvin (označení FP) a ostatní krajinné zeleně (označení KO) obsažené ve změně č. 1 jsou co do obsahu regulace shodné s regulací obsaženou již v územním plánu, a obsahově tak nedošlo ke změně, včetně možnosti podmíněně přípustného využití golfových hřišť za podmínky neoplocování areálu a zakomponování jednotlivých doprovodných staveb do krajinného reliéfu.
37. Soud konstatuje, že navrhovatel i v této části požaduje po soudu, aby aktivně zasáhl do územního plánování, tedy práva na samosprávu, a nutil odpůrce svým rozhodnutím akceptovat požadavky navrhovatele na využití jeho pozemků, což však není úkolem soudu.
38. Soud se však zabýval vzhledem k tvrzením navrhovatele i tím, zda nebyly jeho námitky jako vlastníka předmětných pozemků pominuty a zda byly řádně vypořádány, neboť pokud by tomu tak nebylo, mohlo by to vést ke zrušení rozhodnutí o námitkách, které je součástí územního plánu.
39. Vypořádání námitek navrhovatele je obsáhle uvedeno na str. 153 až 159 změny č. 1. Odpůrce mimo jiné v rozhodnutí o námitkách uvedl, že námitce na změnu vedení hranic CHKO se vyhovuje a změna hranic již byla zapracována do návrhu změny č. 1. Soud tedy konstatuje, že odpůrce o této námitce rozhodl a vyhověl jí, což je patrné i z porovnání grafických částí územního plánu a změny č. 1. Dalším námitkám navrhovatele však odpůrce nevyhověl.
40. K nevyhovění požadavku na zařazení pozemků stavebních parcel č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ mezi zastavitelné plochy odpůrce v rozhodnutí o námitkách mimo jiné uvedl, že již při pořizování územního plánu byl k návrhu navrhovatele prověřován záměr znovuoobnovení osady Starosti a tento nebyl akceptován. Poukázal i na nesouhlas Správy CHKO, neboť by se jednalo o vznik nového sídelního útvaru. Uvedl, že se na předmětných pozemcích nenachází obytné či hospodářské budovy, nýbrž torza některých bývalých objektů osady, a to na pozemcích č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“. Na ostatních Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pozemcích nejsou budovy nijak patrné a jsou zarostlé zelení. Z hlediska zájmů sledovaných v oblasti přírody a krajiny byly sice stavební parcely č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ zahrnuty do zastavěného území, ale vymezené plochy i nadále svým využitím odpovídají současně platné územně plánovací dokumentaci, tedy plochám zemědělským a přírodním. Odpůrce nevyhověl ani požadavku na zařazení uvedených pozemků č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ a dalších specifikovaných v námitce na jejich zařazení do ploch rekreace, eventuálně do ploch zemědělských. Odpůrce uvedl, že vzhledem k popisovanému záměru, z něhož vyplývá obnova bývalé osady výstavbou zemědělsko-rekreačního areálu s předpokládaným vybudováním deseti budov v místě původní zástavby, se opět jedná o nový sídelní útvar na území chráněné krajinné oblasti, což je v rozporu s ustanovením § 26 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody, a proto pozemky nelze zařadit ani do ploch rekreačních. Návrh na zařazení do ploch zemědělských považoval odpůrce za bezpředmětný, neboť pouze pozemky stavební parcely č. „X“ a „X“ a pozemky č. „X“, č. „X“ a č. „X“ tvořící pouze 2,4 % plochy pozemků vymezeného území jsou zahrnuty do stabilizované plochy přírodní, což odpovídá jejich stavu a využití, a zbývající pozemky jsou již do ploch zemědělských zařazeny jako louky a pastviny (FP).

41. Soud konstatuje, že se odpůrce (opakovaně) požadavky navrhovatele na změnu využití jeho pozemků zabýval, což se promítlo i do změny hranic zón CHKO či vymezení některých pozemků jako zastavěného území. Soud poukazuje i na ustanovení § 55 odst. 4 stavebního zákona, které uvádí, že další zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby určení nových zastavitelných ploch.
42. Odpůrce v rozhodnutí o námitkách v dostatečném rozsahu uvedl, proč nepovažuje změnu využití území za žádoucí, a své rozhodnutí řádně odůvodnil, a to především charakterem území CHKO a stávajícími poměry v území. Jestliže odpůrce volbu svého řešení logicky konzistentně odůvodní, úkolem soudu není hledat jediné ideální řešení, nýbrž pouze bránit jednotlivce před excesy a nedodržením zákonných mantinelů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73; ze dne 29. 3. 2011, č. j. 6 Ao 7/2010-73; 21. 11. 2018, č. j. 2 As 81/2016-157). K takovému jednání ze strany odpůrce nedošlo, neboť zde neexistuje nárok na využití území dle záměru navrhovatele.
43. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že návrh na zrušení části opatření obecné povahy – Změna č. 1 územního plánu města Ústěk ze dne 18. 9. 2019 – je nedůvodný, a podle § 101d odst. 2 s. ř. s. výrokem I. rozsudku jej zamítl.
44. Navrhovatel nebyl ve svém návrhu úspěšný, proto mu soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku náhradu nákladů řízení nepřiznal. Odpůrce v řízení úspěšný byl, neboť jeho opatření obecné povahy obstálo, avšak z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, a navíc náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. května 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)